

سیستئین پروتئاز در انگل‌ها

دکتر اورمزد

(استاد و مدیر گروه انگل‌شناسی و قارچ‌شناسی، دانشگاه علوم پزشکی ایران)

راحله رفیعی سفید دشتی

(کارشناس ارشد انگل‌شناسی پزشکی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران)

دکتر لامع اخلاقی

(دانشیار گروه انگل‌شناسی و قارچ‌شناسی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران)

دکتر الهام رزمجو

(استادیار گروه انگل‌شناسی و قارچ‌شناسی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران)

چکیده

در درمان عفونت‌های انگلی رو به گسترش است.

سیستئین پروتئازها نقش مهمی در بیولوژی ارگانسیم‌های انگلی بازی می‌کنند. علاوه بر نقش‌های شناخته شده پروتئازی، نقش‌های کلیدی دیگری نیز در انگل‌ها از قبیل مهاجم، کیسته شدن، خروج از کیست، پوست‌اندازی، مهاجم سلولی و بافتی و ... دارند. سیستئین پروتئازهای انگلی معمولاً ایمونوژنیک هستند و به عنوان مارکری برای تشخیص‌های سرولوژیکی و یا حتی اهدافی برای واکسن‌ها مطرح می‌شوند. بنابراین می‌توان انتظار داشت که در آینده بسیاری از درمان‌ها، کنترل‌ها و پیشگیری از بیماری‌ها توسط مهار این آنزیم صورت پذیرد.

ساختمان و طبقه‌بندی:

تمام سیستئین پروتئازها، به یک اسید آمینه سیستئین در جایگاه فعالشان برای هیدرولیز پیوند آمیدی احتیاج دارند. در جایگاه فعال این آنزیم‌ها اسید آمینه‌های هیستیدین، آسپارژین و گلوتامین برای تثبیت عمل آنزیم وجود دارد. سیستئین پروتئازها در انگل‌ها به ۲ گروه اصلی CA [یا شبه پایپین که دارای ۲ خانواده C₁ (شبه کاتاپسین L, B) و C₂ (شبه کالپین) می‌باشد] و CD [یا شبه لگوماین] تقسیم می‌شوند. آنزیم‌های پایپین برای اولین بار در گیاه Papain کشف شد و آنزیم‌های لگوماین برای اولین بار از گیاهی به نام legume جداسازی شده است و از آن به بعد آنزیم‌های مشابه با نام شبه پایپین و شبه لگوماین نامگذاری گردید. یادآور می‌گردد به طور اساسی این تقسیم‌بندی‌ها از طرز قرار گرفتن اسید آمینه‌های Cys/His/Asn/Gln در جایگاه فعال آنزیم، انجام می‌گیرد. برای مثال در CA، در جایگاه فعال آنزیم Cys/His و در CD،

معرفی:

پروتئازها که در تمام سیستم‌های بیولوژیکی وجود دارند، پیوندهای آمیدی را در پروتئین‌ها و پپتیدها از هم جدا نموده و بسته به محل اثر آن به ۲ گروه انلوپتیداز و آگروپتیداز تقسیم می‌گردند. سیستئین پروتئازها گروهی از پروتئازها هستند که پروتئازهای تیول یا سولفیدریل نیز خوانده می‌شوند و استفاده از مهارکننده‌های این پروتئازها

وجود دارد.

۳- کیسته شدن، خروج از کیست و تخم، پوست اندازی:

خروج ژیلردیا از کیست همانند خروج متاسر کر پاراگونیموس و سترمانی از کیستش نیاز به سیستمین پروتازها دارد.

توانایی پوست اندازی لارو L_4 انکوسرکا ولولوس و L_4 نکاتور آمریکانوس در صورت مهار سیستمین پروتازشان از بین می‌رود. خروج شیتوزوما مانسونی از تخم به علت ترشح سیستمین پروتازها از غدد راسی میراسیدیوم صورت می‌گیرد.

۴- اثرات پاتولوژیک عمومی و اختصاصی بر میزبان:

کریپتوسپوریدیوم پاروم، آنزیم Caspase میزبان را فعال و سبب آپوپتوزیس سلول میزبان به وسیله راه افتادن آبشار سیستمین پروتازی خود میزبان می‌گردد و یا توکسوپلازما دارای یک پروتئین سطحی به نام MIC2 است که فعالیت سیستمین پروتازی دارد و در تهاجم سلولی نقش دارد.

۵- فرار از سیستم ایمنی: تخریب آنتی‌بادی‌های میزبان

به وسیله سیستمین پروتازهای انگل‌های نامبرده انجام می‌گیرد: تریکوموناس واژینالیس، ژیلردیا لامبلیا، فاسیولاهپاتیکا، انتاموبا هیستولیتیکا، تنیاسولیوم، تریپانوزوم کروزوی و ... سیستمین پروتاز تریکوموناس واژینالیس باعث تخریب C3 در مسیر آلترناتیو کمپلیمان شده و در نتیجه از لیز انگل جلوگیری می‌کند. در پاراگونیموس و سترمانی سیستمین پروتازها تولید تحمل ایمنی می‌نمایند. در تریپانوزوم کروزوی این آنزیم سبب فراخوانی ماکروفاژها، برای تهاجم انگل به آنها می‌شود.

۶- فعالیت ایمونوزنیسته: سیستمین پروتازها در

انگل‌هایی مثل فاسیولاهپاتیکا، توکسوکاراکانیس، لیشمانیا ماژور، تریکوموناس واژینالیس، انتاموبا هیستولیتیکا، پاراگونیموس و سترمانی، شیتوزوما مانسونی، پلاسمودیوم فالسیپاروم و تریپانوزوم کروزوی فعالیت ایمونوزنیسته دارد و روی پاسخ‌های همورال و ترشح IGE اثر گذاشته و سبب پاسخ‌های آلرژیک در میزبان می‌گردد. با توجه به این خاصیت آنزیم می‌توان امید داشت که از آن در واکسیناسیون و ایمنی‌زایی علیه انگل‌ها استفاده کرد

در جایگاه فعال آنزیم His/Cys قرار دارد. علاوه بر آن CA نسبت به مهارکننده‌های سیستمین پروتازی حساس ولی CD مقاوم می‌باشند.

فعالیت سیستمین پروتازها در انگل‌ها:

پروتازهای انگلی برخلاف پروتازهای پستانداران که احتیاج به pH اسیدی دارند، در pH خنثی فعال‌تر و پایدارترند. سیستمین پروتازها در انگل‌ها کارهای مختلفی را انجام می‌دهند که در ذیل لیست شده است:

۱- تغذیه: این آنزیم پروتئین‌های میزبان را شکسته و باعث استفاده انگل از اسیدآمینها و پپتیدهای کوچکتر می‌شود. مثلا در شیتوزوما مانسونی و پلاسمودیوم فالسیپاروم این آنزیم جهت استفاده از هموگلوبین وجود دارد.

۲- مهاجرت و تخریب‌های بافتی - سلولی: مروژیت‌های

پلاسمودیوم فالسیپاروم جهت لیز گلبول‌های قرمز و آزاد شدن انگل و یافتن مخزن جدید برای تغذیه این آنزیم را ترشح می‌کنند. انگل‌های لیشمانیایی که به عمد در شرایط آزمایشگاهی فاقد سیستمین پروتازها شوند در حمله به ماکروفاژها ناکارآمد بودند. دلیل این امر هنوز مشخص نشده است. افزایش فعالیت سیستمین پروتاز در انتاموبا هیستولیتیکا سبب تخریب بیشتر باکتری‌های روده‌ای و استفاده از باقیمانده پروتئین‌های غذایی می‌شود و در نتیجه انگل به فرم مهاجم در نمی‌آید. در صورت کاهش این آنزیم احتمال مهاجم شدن انگل بالا می‌رود. تاکنون ۵ نوع از این آنزیم در انتاموبا هیستولیتیکا شناسایی شده است که CP_5 هم در هیستولیتیکاو هم در دیسپار وجود دارد ولی فعالیت آن فقط در هیستولیتیکا دیده شده است. تریکوموناس واژینالیس برای گذر از لایه موکوسی غنی از مومین و رسیدن به سلول‌های اپیتلیال واژن دارای مقادیر زیادی سیستمین پروتاز می‌باشد. در راپتری توکسوپلازما گوندی، لارو L_3 استروژیلوئیدس، لارو L_3 نکاتور آمریکانوس، پلروسکوئید اسپیرومتر مانسونی، فاسیولاهپاتیکا و ... سیستمین پروتازهایی برای تهاجم انگل

می‌شوند. رابعا آنزیم‌های مهمی مثل پروتئازوم‌ها برای عمل خود حداقل به یک تری‌پتید احتیاج دارند در حالی که مهارکننده‌ها معمولا دی‌پتید فنیل‌آلانین و هوموفنیل‌آلانین می‌باشند.

مثل واکسن ضدسیستئین پروتئاز فاسیولا هپاتیکا که در گوسفندان می‌تواند ایمنی بالایی ایجاد کند.

مهارکننده‌های سیستئین پروتئازی، درمانی برای عفونت‌های انگلی:

علل استفاده از این مهارکننده‌ها در درمان عبارتند از:
۱- بلون توجه به نوع مهارکننده سیستئین پروتئازی، تاثیرات مشابهی در انگل‌ها به وجود می‌آورند. مثلا در تریپانوزوم کروز، لیشمانیا مازور و مالاریا به طرق مختلف مثل اختلال در عملکرد دستگاه گلژی و تجمع مواد هضم نشده، ایجاد شوک اسموتیک کرده و در نهایت نابودی انگل را سبب می‌شود. ۲- ثابت شده است که مهارکننده‌ها به طور کاملا اختصاصی با سیستئین پروتئاز درون انگلی اتصال برقرار می‌کند. ۳- در صورت از بین بردن ژنوم این آنزیم، تاثیرات مشابه استفاده از مهارکننده‌ها در انگل اتفاق می‌افتد.

نتیجه‌گیری:

سیستئین پروتئازها آنزیم‌های حیاتی و اختصاصی در تمام جانداران می‌باشند و با استفاده از مهار آنها می‌توان از فعالیت طبیعی سلول جلوگیری کرد. امروزه با توجه به درک اهمیت این آنزیم با استفاده از مهارکننده‌های آن سعی در درمان سلول‌های توموری، بیماری‌های التهابی، استئوپورزیس و ... می‌کنند. با توجه به اهمیت و اختصاصیت بالای سیستئین پروتئازها می‌توان انتظار داشت که در آینده بسیاری از درمان‌ها و کنترل‌ها و پیشگیری از بیماری‌ها توسط مهار این آنزیم صورت پذیرد.

امروزه داروهای فلورومتیل کتونوز و ونیل سولفون به عنوان مهارکننده‌های آنزیمی در جایگاه فعال سیستئین پروتئازهای انگلی با اپیوند کوولان به طور محکم و اختصاصی و غیرقابل بازگشت، در حال تجربه شدن هستند. لازم به ذکر است داروسازان معتقدند داروهای با این اتصال جدانشدنی سبب واکنش‌های اتوایمیون می‌گردد، ولی مشاهده شده است که اولاً اپیتوپ‌های چندگانه سبب این اتفاق می‌شوند در حالی که مهارکننده‌های آنزیمی دارای فقط ۱ اپی‌توپ می‌باشند، ثانياً بیماری‌های اتوایمیون نتیجه درمان بیماری‌های مزمن در طی چند سال می‌باشد، حال آنکه درمان عفونت‌های انگلی معمولا یک دوره کوتاه می‌خواهد. مسئله دیگری که داروسازان مطرح می‌کنند اثر این مهارکننده‌ها روی آنزیم‌های مشابه آنها در میزبان می‌باشد که در جواب آنها می‌توان گفت: اولاً غلظت پروتئازهای مشابه در میزبان بیشتر است. ثانياً طیف گسترده‌تری از این آنزیم‌ها در میزبان پستاندار وجود دارد. ثالثاً این مهارکننده‌ها به طور مستقیم توسط انگل در داخل سلول‌ها و خارج آن بلعیده

مراجع:

- 1- M.sajid, J.H. McKerrrow. Cysteine proteases of parasitic organisms. J molecular & biochemical parasitology 120 (2002) 1-20.
- 2- James H.McKerrow. development of cysteine protease inhibitors as chemotherapy for parasitic disease. J international journal tor parasitology 29 (1999) 833-837.
- 3-÷ James H. Mckerrow, Juan C. Engel & Cnor R. Caffrey. Cysteine protease inhibitors as chemotherapy for parasitic infections. J bioorganic & medicinal chemistry 7 (1999) 639-644.